

Socoteala de-acasă și realitatea din teren

Era în săptămâna de dinaintea Crăciunului, mai pe seară, nici nu ploua, nici nu ninge, era numai bine de mers la discoteca ce se ținea la Casa de Cultură. Locul era cu atât mai interesant cu cât, de ceva vreme, apăreau numai bucăți una și una: fata lui Drumaru, „aseistă” de fin calibru, aia mică și promițătoare a lui Futevânt, gemenele Cazacioc, medicinașta lui Timpan ori filologa lui Moldoveanu. Încă nu mă hotărâsem asupra nici uneia dintre ele, deoarece simțeam că toate ar cam merita atenția mea.

Ca să merg acolo, îmi plăcea să mă las rugat de vară-mea Gizela, supranumită de mine „Gizăs”, în ideea de a o face să se simtă datoare și să-mi facă ori de câte ori aveam chef de plăcintă cu mere.

- Fără văr-tu nu mergi! îi trasa mătușă-mea viitorul apropiat nefericitei de vară-mea de fiecare dată când aceasta agăța câte-un nefericit care s-o danseze.

În ultimul timp, se vedea cu unul, mare dansator, cu față de mop uriaș, și care o invita mai mereu la discotecă. Atunci trebuia să intervină subsemnatul să-și dea verdictul de a fi sau a nu fi înduplecat de rugămințile ei fierbinți.

- Te rog, te rog, zi-i lu' maică-mea că tu vrei să mergi, se făcu ea îngerăș, vărsând miere pe mine. Știi că nu trebuie să stai cu mine, doar ajungem acolo și te duci în treaba ta.

- Deci...

- Deci, ești nesimțit major dacă te pui în drumu' fericirii mele, că mă așteaptă ăla! redeveni ea amazoană. Dă-te-n mă-ta, că nici acu' două seri n-ai vrut! Da, știu, rămân datoare și-ți fac plăcintă cu mere de câte ori vrei, numa' hai odată! adăugă ea, citindu-mă la gânduri.

În acea seară din săptămâna de dinaintea Crăciunului, pe la nouă și jumătate, vară-mea țâșnea de lângă mine drept în brațele lui Mop, iar eu îmi făceam loc cu greu printre zecile de concitadini veniți să petreacă, să se cupleze sau, pur și simplu, să danseze.

N-au trecut cinci minute de balamuc că am dat nas în nas cu Bufni și Croco, foști coleg de generală, cărora le datoram și prima mea vacanță la mare, la Eforie Sud.

Era în vara lui '89 și aveam bilete luate de mama lui Bufni prin sindicat, și stăteam toți trei într-o cameră cu tavanul ale cărui bucăți stăteau să cadă de la patru metri deasupra noastră.

După două-trei beri, într-o seară, ne-am dus să vedem luna pe malul mării. N-am făcut zece metri și ne-au săltat grănicerii, doi locotenenți și trei soldați.

Unul dintre locotenenți era geamandură, nici nu putea ține pe picioare de beat ce era, fiind și cel mai agresiv.

„Un’ crezi că te afli, bă, tovarășe? Hă? Futu-vă-n cur de iredentiști! Ce mă iei pe mine cu văzut luna, caru’, Dan Spătaru? Vreți să fugiți cu tubu’ de oxigen la turci, ’tu-vă-n cur să vă fut de deztabilizatori!”

Abia am scăpat nebătuți, că Croco începuse să plângă că vrea la mă-sa, că el nu mai vine în viața lui pe plajă.

Un an mai târziu, plaja gema de futaiuri și nimănu nu-i mai păsa de secera lunii răsfântă-n oglinda-ntunecată a mării, darmite de fugit la turci.

După ce-am râs cu lacrimi la aducerea aminte a episodului de mai sus, i-am lăsat pe cei doi să se manifeste pe Depeche Mode și m-am îndreptat cu atenția către afluența continuă de apariții feminine.

Eram într-o negociere cu una din gemenele lui Cazacioc, a mai bună, de ieșise prima din mă-sa, referitoare la programul din noaptea de Crăciun, cu posibilități clare de extindere către Revelion, când mă extrage Gizăs afară.

- Mi-a zis o colegă că-i ziua lu’ Maiak și face petrecere mare.

Când am încercat să-i povestesc că am treabă, mi-a vârat pe timpane argumentul forte:

- Trecem pe la Sibiciu, ca s-o luăm pe Dalia. Ei? Tot mai ai treabă?

Dalia, care avea doar vreo doi ani puțin decât mine, era o frumusețe sălbatică și fierbinte ca jarul din sobă când trage aer. Ultima oară ne întâlnisem pe la sfârșitul verii și se vedea de la distanță că împărtășeam anumite sentimente. Prin urmare, în cinci minute mă materializam în Dacia lui Mop, gonind către Sibiciu, un sat mai la vale de noi cu câțiva kilometri. Când am ajuns la aia acasă, ne-a liniștit mă-sa zicându-ne că e dusă la o nuntă, nu știa exact pe unde, cu un tip, al lui Buduru, și că s-ar întoarce pe la două-trei dimineața.

- A boalii să fii cu ideile tale! am izbucnit eu de cum am ajuns iar în mașină. Asta s-a cuplat cu Buduru, p-aia bună a lu’ Cazacioc am ratat-o, nemaizicându-ți că, chiar dacă nu ieșea nimic, eram la un vin fiert la Doctoru, la „Indiana Jones Trei”, fără să mai pun la socoteală că a venit la el și bunăciunea de vară-sa de la Tulcea!

Abia mi-a potolit Gizăs torentul verbal și m-a convins, într-un târziu, că aveam să ne distrăm de mare minune la ziua lui Maiak. Afară dădea când cu ploaie, când cu lapoviță. Mă rog, așa vedeam prin felinarele pe care le avea Mop în loc de faruri la cazanul pe care-l folosea în loc de mașină. Începusem să fiu mângâiat de-o ușoară îngrijorare, deoarece bănăiam de vreo jumătate de oră pe drumul ce ducea la Colți, iar Mop nu dădea semne că ar ști ce-i cu el pe traseul ăla.

- Fă, var-mea, îmi dau eu într-un târziu drumul la gândul cel bun, știe careva unde mergem?

- La ziua lui Maiak, la Aluniș, sosi prompt lumina.

- A, făcui eu, prefăcându-mă lămurit. Ce e ăla un „aluniș”? Vreo localitate, ceva? am revenit după vreo zece secunde, întrerupând un fel de mozol pe rută.

- E sat, nu-i localitate, încercă Mop ceva inteligent.

Cu greu mi-am înecat gestul să nu-i aplic una peste ceafă și să-și adune dovleacul din fața ștergătoarelor care-i murdăreau parbrizul.

- Var-mea, nu mai bine mai așteptai cu acuplarea până intrai la facultate? Până și tu meriți ceva mai bun!

N-a apucat să-mi răspundă că a pupat involuntar bordul și, tot involuntar, eu l-am împins zdravăn pe Mop cu capul în parbriz, de m-am mirat că mai mișcă. Avea țeasta tare, prostul!

Cauza acestui fenomen subit era un buștean, pe care fotonii nehrăniți din mioapele-i faruri nu reușiseră să-l evidențieze în bezna din „nicăieriul” unde ne împotmolisem. Următorul sfert de oră i-am oferit lui Mop șansa să învețe o gamă largă de înjurături adresate lui, cazanului personal și ideii de a veni prin noroaiele primordiale la ceea ce se numea duios „Aluniș”.

După o jumătate de oră, dacă nu mai bine, când am ajuns la Maiak, mi se tăiase de tot și toate. ăsta, Maiak, era băiat de băiat și s-a bucurat teribil că vedea și oameni mișcători. A sărit pe noi să ne pupe și să ne dea țuică, suc și plăcintă cu brânză, că tortul și sarmalele pieriseră de mult.

M-am uitat în jur și m-a luat și mai tare depresia: jumătate dintre invitați erau beți și dormeau, jumătate erau prin camere la mozol, iar restul erau plecați acasă de ore bune. Rămas de unul singur, Maiak asculta muzică la magnetofonul rusesc (de unde și porecla omului), singura sculă cu care se dădea discotecă în Sibiciu. Mi-a înmuiat inima cu singurătatea lui și am ras împreună vreo două țoiuri cu țuică. La al doilea i s-a tăiat curentul definitiv, pentru că după clasica închinăciune „să ne trăiască mamilii, mai puțin vrăjitoarea de mă-sa lu’ Mop”, a căzut între fotolii și n-a mai mișcat.

- Hai că mai știu eu un chef la Siriu, la sora lu’ Cocean, a încercat Mop să se dea bine cu mine.

Cum nu mai aveam nimic de pierdut, am luat-o iar prin noroaie, ne-am chinuit să scoatem cazanul la șosea și, după încă vreo oră de mers, intram într-un bloc muncitoresc din Siriu. Urcăm la etajul 1, tăiem bezna cu o brichetă și batem cu nădejde la o ușă de unde bubuia „Te cunosc după sandalee, Cenușărea-sooo / Că ești fată de localee, Cenușărea-sooo” – o piesă în vogă a maestrului Cezărică, un alt celebru buzoian din celebre vremuri.

- Uaaa! săriră câțiva de dincolo de ușă.

- Uaaa! făcură vara Gizăs și cu Mop, semn că se cunoșteau cu masa populară.

- În gātu’ mamilii voastre... șoptii eu circumspect, căutând un loc prin fum și decibeli.

Apartamentul de două camere era populat cu vreo 10-15 personaje de ambele sexe, dar care păreau a fi în ton cu ce se cânta în boxele unui Kashtan (o altă legendă rusească din era magnetofonelor) proptite pe două scaune, lângă geam. Am strâns bărbătește câteva mâini și am pupat cavalierește alte câteva care chiar meritau, căutând din ochi o integrare în decor, ca să nu mă ia din nou gândurile de regret că nu rămăsesem în discotecă. În timp ce-mi roteam ochii, năvălește în cadru o chestie cu și fără mustață, cu și fără țâțe, cu un cap mai scundă, ce-mi întinde sănătos o mână:

- Io-s Costică, da' nu-s mascul, că am pizdă, să știi!

- Io nu am, da' mi-aș dori una, am dat eu să fiu spiritual, privind în jur.

- He-heee, golanule, io nu-ți dau, mă, îmi scutură ea mâna ca după un skanderbeg sănătos.

Am schițat un rictus și am căutat să mă agăț de privirea cuiva. Tanti Costică a dispărut la fel de brusc precum apăruse. Împins în hăul imprezibil al curiozității, am dat să socializez cu un mustăcios care stătea lângă mine și-și introducea cu nesaț un „Carpați” în plămâni.

- E nebună, ca toți ai din neamu' lu' Cocean. Ferește-te de ea, că nu te știe și face panaramă pe cine-i pică. Du-te dincolo, încheie el expunerea cu un semn discret al capului.

M-am conformat urgent, mergând în cealaltă cameră și de-acolo pe balcon, având creierașul plin de injurături și imagini de cum să-l torturez pe boul de prieten al vară-mii.

În timp ce încercam să nimeresc cu flegme cazanul lui Mop, care zăcea parcat lângă intrarea în bloc, se produse o învălmășeală în cameră. Din mijlocul ei răsări Costică-nebuna, fluturând în mâini un cuțitoi cât sabia lui Ștefan cel Mare.

- Marine, dacă m-ai înșelat, te omor, mă, futu-te-n cur pe mă-ta, te omor! Și p-ormă mă omor și io, mă, fir-ar mă-ta care te-a făcut, uite, cu ăsta, mă! se agita nebuna cu iataganul.

„Marine” era un nene pirpiriu, care se făcuse atât de mic lângă un perete, încât priza îi trecea cu o palmă de vârful capului. Costică tot țipa, ăștia începuseră să țipe și ei, se făcuse o ditai revoluția de sufragerie, iar eu mă îmbărbătam că a asta fost ultima oară când am fost prost.

După încă vreo două runde de „te omor, Marine, cu tot cu mă-ta și curva de sor-ta”, pirpiriul face un gest iepuresc și o taie pe lângă nebună, ieșind în holul blocului. Nebuna se întoarce 180 de grade și privirea-i cade pe mine. În acele momente de extremă cumpănă, simțeam cum mi se strâng bucele de spaimă, așa de tare că puteam să tai fier beton de 18.

- Ha-ha! făcu nebuna cu ochii pe dinafara orbitelor. Tu ești ăla de voi ai să mă fuți!

Și fluturând cuțitul precum dacia capul de lup, s-a repezit către balcon cu ochii pe mine, înspăimântatul, pașnicul și nevinovatul. Într-un gest reflex, deh!, meteahnă din armată, am făcut un pas lateral-dreapta-marș, Costică a făcut un mic balans și, vup!, a părăsit nivelul, căzând drept pe cazanul lui Mop.

A urmat o perioadă de supremă liniște, fiecare rămânând așa cum îl prinsese plonjonul nebunei. Până și muzica se oprise. Într-un moment de curiozitate și complet refăcut la puls, mi-am aruncat ochii în jos și priveam uimit integral la nebuna ce zăcea nemișcată, pe capota șifonată a Daciei lui Mop, dar ținând cuțitul în mână.

Marin, personajul cheie al violentului episod, stătea în cur pe scările de la intrarea în bloc și trăgea o țigară. După o jumătate de minut, cu totul și cu totul neașteptat, Costică a dat dintr-o mână, a dat și din ailaltă, a făcut țuști! de pe mașină și s-a trezit față-n față cu nefericitul de Marin.

- Marine, futu-te-n cur pe mă-ta, m-ai înșelat, Marine! Te omor, mă, te omor!

Marin și-a aprins instant rachetele și a tăiat-o în smoala nopții, urmat de nebună și de urletele ei.

Ajuns în siguranța spațiului nehoian, i-am împărtășit vară-mii un gând care-mi tot dăduse târcoale în noaptea aia:

- Făi, fată, ascultă-mă pe mine, care-ți vreau binele și numai binele. După toate câte le-am pățit în noaptea asta, nu pot să trag decât o concluzie logică: Mop e cu ghinionu'!

Gizăs a reflectat câteva clipe și, de-a doua zi, ne-a schimbat norocul la amândoi: s-a despărțit de Mop și s-a cuplat cu frate-său.